

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 54/14</i>
------------------	----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Urszula Kocyłowska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Maria Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **22 maja 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **S. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **19 listopada 2013 r.** sygn. akt **III U 378/13**

o d d a l a apelację.

Sygn. Akt III AUa 54/14

UZASADNIENIE

Odwołaniem skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu, S. D. zakwestionował decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z 25 lutego 2013r., którą organ rentowy odmówił wnioskodawcy przeliczenia podstawy wymiaru emerytury.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 19 listopada 2013r.

W pkt I zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do ustalenia począwszy od 4 stycznia 2013r. wysokości podstawy wymiaru emerytury S. D. z uwzględnieniem:

- zarobków wnioskodawcy za rok 1968 w kwocie 35.450 starych złotych,
- zarobków wnioskodawcy za rok 1969 w kwocie 34.450 starych złotych,
- zarobków wnioskodawcy za rok 1970 w kwocie 34.450 starych złotych,
- zarobków wnioskodawcy za rok 1971 w kwocie 34.450 starych złotych,
- zarobków wnioskodawcy za rok 1972 w kwocie 35.910 starych złotych.

W pkt II w pozostałej części odwołanie oddalił.

Wskazując opinię biegłego sądowego z zakresu księgowości i rachunkowości, którą uznał za w pełni wiarygodny środek dowodowy, jako podstawę rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy stwierdził, że zaistniały przesłanki do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy z uwzględnieniem ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy jako składnika wynagrodzenia wnioskodawcy za lata 1968 – 1972.

Oddalając odwołanie wnioskodawcy w pozostałym zakresie, Sąd Okręgowy wskazał, że nie zachowały się jakiegokolwiek dokumenty, które wskazywałyby, że wnioskodawca w latach 1968 – 1972 uprawniony był do premii miesięcznej lub kwartalnej i które określałyby wysokość tej premii.

W podstawie prawnej Sąd obok przepisów prawa materialnego powołał art. 477¹⁴ § 1 i 2 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył do Sądu Apelacyjnego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R..

Zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 53, poz. 1227 ze zmianami) w zw. z § 21.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia... (Dz. U. Nr 237, poz. 1412).

2. przepisu art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny dowodów nie mającej waloru wszechstronnego rozważenia całego materiału zebranego w sprawie,

Zakład wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, lub jego uchylenie w części dot. pkt I i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy zarzucił Sądowi I instancji dokonanie ustaleń faktycznych w oparciu o opinię biegłego wydaną na uprawdopodobnionych danych i podkreślił, że brak jest jakiegokolwiek dokumentacji potwierdzającej fakt otrzymywania przez wnioskodawcę w spornych latach deputatu węglowego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja organu rentowego jest całkowicie nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu, gdyż wbrew podniesionym w niej zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom, wyrok Sądu Okręgowego jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Spór dotyczy w istocie wysokości pobieranego przez wnioskodawcę świadczenia emerytalnego.

W postępowaniu przed organem rentowym skarżący domagał się przeliczenia podstawy wymiaru emerytury – na podstawie art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2013r. poz. 1440) - przy uwzględnieniu kwot wypłacanych mu łącznie z wynagrodzeniem tytułem deputatu węglowego.

S. D. przy wniosku skierowanym do Zakładu nie przedstawił żadnych dokumentów płacowych z lat 1968 – 1972, a potwierdzających otrzymywanie deputatu węglowego, z uwagi na ich zniszczenie przez pracodawcę. Przedłożył natomiast zaświadczenie (oryginał) z 23 stycznia 1968r. wystawione przez pracodawcę celem przedłożenia władzom wojskowym, określające wysokość miesięcznych zarobków brutto wnioskodawcy obejmujących także deputat węglowy w kwocie 104 zł.

Sąd Okręgowy nie podlegający przy prowadzeniu postępowania dowodowego rygorom wynikającym z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (co najwyraźniej umknęło uwadze organu rentowego), przeprowadził postępowania dowodowe w zakresie, zdaniem Sądu Apelacyjnego wystarczającym, dla należytego wyjaśnienia spornej kwestii, czy możliwe jest przeliczenie podstawy wymiaru emerytury przy uwzględnieniu deputatu węglowego wypłacanego wnioskodawcy w latach 1968 – 1972. Dokonując następnie oceny mocy dowodowej i wiarygodności uzyskanych dowodów nie naruszył, wbrew twierdzeniom Zakładu, zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 kpc i w żadnym razie nie była to ocena dowolna.

Jeżeli się zważy, że wnioskodawca dysponował szczątkowym dowodem, że w 1968r. otrzymywał deputat węglowy, że poza sporem jest, iż od 1976r. deputat węglowy był mu wypłacany, zaś obowiązujący w Wytwórni (...) w M. Zbiorowy Układ Pracy stanowił, że pracownikom poza wynagrodzeniem zasadniczym przysługiwał obowiązkowo od dnia zawarcia umowy o pracę ekwiwalent pieniężny za 2,5 tony węgla, to należy zgodzić się z Sądem Okręgowym, że opinia biegłego oparta na zachowanych dokumentach, w tym angażach pracy i wyjaśnieniach wnioskodawcy jest w pełni wiarygodnym dowodem pozwalającym na dokonanie zasadniczych dla sprawy ustaleń.

W tym stanie rzeczy podniesione w apelacji zarzuty i przytoczone na ich uzasadnienie twierdzenia stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, tym bardziej, że organ rentowy nie przedstawił żadnych dowodów, które ustalenia Sądu Okręgowego mogłyby podważyć.

Z tych wszystkich względów apelację organu rentowego Sąd Apelacyjny oddalił stosownie do art. 385 kpc.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)